TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. liepos 16 d.*

„Prašymas priimti prejudicinį sprendimą — Prekių ženklai — Direktyva 89/104/EEB — 5 straipsnis — Prekių ženklu pažymėti produktai, kurie išleisti į rinką ir kuriems pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas be prekių ženklo savininko sutikimo — Šio savininko teisė prieštarauti šiam režimo pritaikymui — „Naudojimo prekybos veikloje“ sąvoka“

Byloje C-379/14

dėl *Gerechtshof Den Haag* (Nyderlandai) 2014 m. liepos 22 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. rugpjūčio 7 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą bylose

TOP Logistics BV,

Van Caem International BV

prieš

Bacardi & Company Ltd,

Bacardi International Ltd

ir

Bacardi & Company Ltd,

Bacardi International Ltd

prieš

TOP Logistics BV,

Van Caem International BV

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič (pranešėjas), teisėjai A. Ó Caoimh, C. Toader, E. Jarašiūnas ir C. G. Fernlund,

generalinis advokatas Y. Bot,

kancleris A. Calot Escobar,

* Proceso kalba: nyderlandų.

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— *TOP Logistics BV*, atstovaujamos *advocaten* G. van der Wal ir M. Tsoutsanis,

— *Van Caem International BV*, atstovaujamos *advocaat* J. Hofhuis,

— *Bacardi & Company Ltd* ir *Bacardi International Ltd*, atstovaujamų *advocaten* N. W. Mulder, R. E. van Schaik ir A. M. E. Voerman,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos D. Colas ir F. Gloaguen,

— Portugalijos vyriausybės, atstovaujamos L. Inez Fernandes, M. Rebelo ir F. W. Bulst bei N. Vitorino,

— Europos Komisijos, atstovaujamos F. Wilman, F. Bulst ir L. Grønfeldt,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (OL L 40, 1989, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 17 sk., 1 t., p. 92) 5 straipsnio išaiškinimo.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant du ginčus, kilusius, pirma, tarp *TOP Logistics BV* (toliau – *TOP Logistics*) ir *Van Caem International BV* (toliau – *Van Caem*), vienos šalies, ir *Bacardi & Company Ltd* ir *Bacardi International Ltd* (toliau abi kartu – *Bacardi*), kitos šalies, ir, antra, tarp *Bacardi*, vienos šalies, ir *TOP Logistics* ir *Van Caem*, kitos šalies, dėl *Bacardi* produktų, kurie be pastarosios sutikimo buvo įvežti į Europos ekonominę erdvę (EEE) ir kuriems čia pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas.

Teisinis pagrindas

Direktyva 89/104

3 Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 ir 3 dalyse buvo nustatyta:

„1. Įregistruotas prekių ženklas suteikia savininkui išimtines teises į jį. Savininkas turi teisę uždrausti visoms trečiosioms šalims be jo sutikimo prekybos veikloje naudoti:

a) bet kokį žymenį, tapatų prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos yra tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas;

b) bet kokį žymenį, kai dėl savo tapatumo ar panašumo į jo prekių ženklą ir dėl šiuo ženklu ir žymeniu žymimų prekių arba paslaugų tapatumo ar panašumo yra tikimybė, kad visuomenė gali juos supainioti dėl žymens asocijavimosi su prekių ženklu.

<…>

3. Vadovaujantis 1 ir 2 dalių nuostatomis, galima, *inter alia*, uždrausti:

<…>

b) siūlyti prekes, išleisti jas į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti tokiu žymeniu paženklintas prekes arba siūlyti ar teikti juo paženklintas paslaugas;

c) importuoti arba eksportuoti tokiu žymeniu pažymėtas prekes;

<…>“

4 Direktyva 89/104 buvo panaikinta 2008 m. spalio 22 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2008/95/EB valstybių narių teisės aktams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti (kodifikuota redakcija) (OL L 299, p. 25); pastaroji direktyva įsigaliojo 2008 m. lapkričio 28 d. Tačiau, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių datą, pagrindinei bylai taikoma Direktyva 89/104.

Direktyva 92/12/EEB

5 Pagal 1992 m. vasario 25 d. Europos Tarybos direktyvos 92/12/EEB dėl bendros tvarkos, susijusios su akcizais apmokestinamais produktais, ir jų laikymu, judėjimu ir kontrole (OL L 76, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 179), 3 straipsnio 1 dalį:

„Ši direktyva Bendrijos lygiu taikoma toliau išvardytiems <…> produktams <…>:

— <…>

— alkoholiui ir alkoholiniams gėrimams,

— <…>“

6 Direktyvos 92/12 4 straipsnio b ir c punktuose buvo nustatyta:

„Šioje direktyvoje vartojamos šios sąvokos:

<…>

b) *mokestinis sandėlis* – vieta, kurioje įgaliotasis sandėlio savininkas savo verslo kontekste ir laikydamasis tam tikrų valstybės narės, kurioje yra mokestinis sandėlis, atsakingos institucijos nustatytų sąlygų, gamina, perdirba, laiko, į kurį gauna arba iš kurio išsiunčia akcizais apmokestinamus produktus taikant laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimą;

c) *laikino akcizo mokėjimo atidėjimo režimas* – produktų gamybai, perdirbimui, laikymui ir gabenimui taikomas apmokestinimo režimas, kai akcizo mokėjimas yra laikinai atidėtas;

<…>“

7 Direktyvos 92/12 5 straipsnio 1 dalis buvo išdėstyta taip:

„3 straipsnio 1 dalyje nurodyti produktai tampa akcizų objektu juos pagaminus 2 straipsnyje apibrėžtoje Bendrijos teritorijoje arba jų importo į tą teritoriją metu.

„Akcizais apmokestinamo produkto importas“ – tokio produkto įvežimas į Bendrijos teritoriją. <…>

Tačiau jei įvežus produktą į Bendrijos teritoriją jis pateikiamas Bendrijos muitinės procedūrai, produktas laikomas importuotu, baigus Bendrijos muitinės procedūrą.“

8 Direktyvos 92/12 6 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

„Akcizas tampa mokėtinu, kai produktai išleidžiami vartojimui <…>

Akcizais apmokestinamų produktų išleidimas vartojimui – tai:

a) bet koks šių produktų išgabenimas, įskaitant ir neteisėtą, iš laikino akcizo mokėjimo atidėjimo režimo;

b) bet kokia šių produktų gamyba, įskaitant ir neteisėtą, kitaip nei taikant šiems produktams laikino akcizo mokėjimo atidėjimo režimą;

c) šių produktų importas, įskaitant ir neteisėtą, jeigu jiems nebuvo pritaikytas laikino akcizo mokėjimo atidėjimo režimas.“

9 Direktyvos 92/12 11 straipsnio 2 dalis suformuluota taip:

„Akcizais apmokestinami produktai nesumokėjus už juos akcizų gaminami, perdirbami ir laikomi tik mokestiniame sandėlyje.“

10 Nuo 2010 m. balandžio 1 d. Direktyva 92/12 panaikinta ir pakeista 2008 m. gruodžio 16 d. Tarybos direktyva 2008/118/EB dėl bendros akcizų tvarkos, panaikinančia Direktyvą 92/12 (OL L 9, p. 12). Tačiau, atsižvelgiant į faktinių aplinkybių datą, pagrindinei bylai taikoma Direktyva 92/12.

Reglamentas (EEB) Nr. 2913/92

11 1992 m. spalio 12 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 2913/92, nustatančio Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 302, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 4 t., p. 307), iš dalies pakeisto 1999 m. balandžio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu Nr. 955/1999 (OL L 119, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 2 sk., 9 t., p. 221; toliau – Muitinės kodeksas), 91 straipsnio 1 dalyje buvo nustatyta:

„Taikant išorinio tranzito procedūrą iš vienos Bendrijos muitų teritorijos vietos į kitą gali būti gabenamos:

a) ne Bendrijos prekės, kurios neapmokestinamos importo muitais bei kitais privalomaisiais mokėjimais ir kurioms netaikomos prekybos politikos priemonės;

<…>“

12 Šio kodekso 92 straipsnyje buvo nustatyta:

„1. Išorinio tranzito procedūra baigiama ir jos vykdytojo įsipareigojimai įvykdomi, kai prekės, kurioms buvo įforminta procedūra, ir atitinkami dokumentai pateikiami paskirties muitinės įstaigai, vadovaujantis atitinkamos procedūros nuostatomis.

2. Muitinė užbaigia procedūrą, kai, palyginusi išvykimo įstaigos turimus duomenis su paskirties muitinės įstaigos turimais duomenimis, gali patvirtinti, kad procedūra buvo atlikta tinkamai.“

13 Muitinės kodekso 98 straipsnio 1 dalyje buvo numatyta:

„Taikant muitinio sandėliavimo procedūrą muitinės sandėlyje leidžiama laikyti:

a) ne Bendrijos prekes, neapmokestinant šių prekių importo muitais ir netaikant joms prekybos politikos priemonių;

<…>“

14 Muitinės kodeksas panaikintas ir pakeistas 2008 m. balandžio 23 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentu (EB) Nr. 450/2008, nustatančiu Bendrijos muitinės kodeksą (OL L 145, p. 1). Tačiau, atsižvelgiant į pagrindinės bylos faktinių aplinkybių datą, šio sprendimo 19 punkte minėtoms prekėms taikomas Muitinės kodeksas.

Pagrindinės bylos ir prejudiciniai klausimai

15 *TOP Logistics*, anksčiau – *„Mevi Internationaal Expeditiebedrijf BV“* (toliau – *Mevi*), yra įmonė, užsiimanti prekių sandėliavimu ir perkrovimu. Ji turi leidimą valdyti muitinės ir mokestinius sandėlius.

16 *Van Caem* yra įmonė, veikiant tarptautinėje prekių ženklais paženklintų prekių prekyboje.

17 *Bacardi* gamina alkoholinius gėrimus ir jais prekiauja. Ji yra įvairių šių produktų prekių ženklų savininkė.

18 2006 m. *Van Caem* pavedimu įmonėje *Mevi* Roterdamo (Nyderlandai) uoste buvo sandėliuojama daug *Bacardi* produktų, įvežtų į Nyderlandus iš trečiosios šalies, partijų.

19 Šioms prekėms buvo taikoma išorinio tranzito arba muitinio sandėliavimo sąlyginio neapmokestinimo procedūra ir šios prekės pavadintos T1 prekėmis.

20 Kai kurios iš šių prekių vėliau buvo išleistos į rinką ir joms buvo pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas. Taip šioms prekėms nutrauktos sąlyginio neapmokestinimo procedūros, numatytos Muitinės kodekso 91, 92 ir 98 straipsniuose, ir jos pateko į mokestinį sandėlį.

21 Kadangi aptariamos prekės įvežtos į EEE be *Bacardi* sutikimo ir kadangi ji sužinojo, kad produktų banderolės buvo nuimtos nuo butelių, sudariusių atitinkamas partijas, ji šias prekes sulaikė ir paprašė *Rechtbank Rotterdam* taikyti keletą priemonių. Šiuo tikslu ji rėmėsi jos Beniliukso prekių ženklų pažeidimu.

22 2008 m. lapkričio 19 d. sprendimu *Rechtbank Rotterdam* (Roterdamo teismas) konstatavo, kad įvežant į EEE aptariamas prekes buvo pažeisti Beniliukso *Bacardi* prekių ženklai, ir ėmėsi tam tikrų prašytų priemonių.

23 *TOP Logistics* pateikė apeliacinį skundą *Gerechtshof Den Haag* (Hagos apeliacinis teismas). Šiame apeliaciniame procese *Van Caem* buvo leista įstoti į bylą.

24 2012 m. spalio 30 d. tarpiniame sprendime šis teismas konstatavo, kad kol aptariamos prekės turėjo T1 prekių statusą, nebuvo Beniliukso *Bacardi* prekių ženklų pažeidimo.

25 Dėl klausimo, ar minėti prekių ženklai buvo pažeisti tuomet, kai aptariamoms prekėms buvo pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas, tarpiniame sprendime minėtas teismas paskelbė ketinąs pateikti prašymą priimti prejudicinį sprendimą.

26 Sprendime dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą *Gerechtshof Den Haag* nurodo, kad, atvirkščiai, nei yra T1 prekių atveju, galbūt mokėtini muitai buvo sumokėti už mokestiname sandėlyje esančias prekes. Todėl šios prekės buvo apmokestintos, kaip tai suprantama pagal Direktyvą 92/12, ir išleistos į rinką. Jos tapo Bendrijos prekėmis.

27 Anot *Gerechtshof Den Haag*, dėl šių teiginių nebūtinai reikia daryti išvadą, kad aptariamos prekės buvo importuotos, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalies c punktą.

28 Be to, *Gerechtshof Den Haag* abejoja dėl klausimo, ar, kalbant apie prekes, kurioms pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas, gali būti „naudojimas“ „prekybos veikloje“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalį, ir ar yra pavojus, kad bus pažeista viena iš prekių ženklo funkcijų, kaip tai suprantama pagal Teisingumo Teismo praktiką.

29 Šiomis aplinkybėmis *Gerechtshof Den Haag* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šiuos prejudicinius klausimus:

„Šie klausimai susiję su ne EEE kilmės prekėmis, kurias įvežus (ne prekių ženklo savininko ir be jo sutikimo) į EEE teritoriją Europos Sąjungos valstybėje narėje įforminama išorinio tranzito procedūra arba muitinio sandėliavimo procedūra <...>.

1. Ar, kai tokioms prekėms vėliau tokiomis kaip nagrinėjamos bylos aplinkybėmis pritaikomas akcizų mokėjimo laikino atidėjimo režimas, jos laikytinos importuotomis, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalies c punktą, ir dėl to tai yra „(žymens) naudojimas prekybos veikloje“, kurį prekių ženklo savininkas gali uždrausti pagal minėtos direktyvos 5 straipsnio 1 dalį?

2. Jeigu atsakymas į pirmąjį klausimą būtų teigiamas, ar tuomet yra taip, kad tokiomis kaip nagrinėjamos bylos aplinkybėmis vien tokių prekių (kurioms pritaikytas akcizų mokėjimo laikino atidėjimo režimas) buvimas valstybėje narėje nedaro arba negali daryti neigiamos įtakos prekių ženklo funkcijoms, todėl prekių ženklo savininkas, kuris minėtoje valstybėje narėje remiasi nacionalinėmis prekių ženklų teisėmis, negali prieštarauti šiam buvimui?“

Dėl prejudicinių klausimų

30 Savo klausimais, kuriuos reikia nagrinėti kartu, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės teiraujasi, ar Direktyvos 89/104 5 straipsnį reikia aiškinti taip, jog vienoje arba keliose valstybėse narėse įregistruoto prekių ženklo savininkas gali prieštarauti, kad trečiojo asmens iniciatyva šiuo ženklu pažymėtoms prekėms, be šio savininko sutikimo įvežtoms į EEE ir išleistoms į rinką, būtų pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas.

31 Šiuo klausimu pirmiausia primintina, kad svarbiausia yra tai, jog vienoje arba keliose valstybėse narėse įregistruoto prekių ženklo savininkas galėtų kontroliuoti pirmąjį šiuo prekių ženklu pažymėtų prekių išleidimą į EEE rinką (žr., be kita ko, Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 33 punktą; Sprendimo *Makro Zelfbedieningsgroothandel ir kt.*, C-324/08, EU:C:2009:633, 32 punktą, taip pat Sprendimo *L'Oréal ir kt.*, C-324/09, EU:C:2011:474, 60 punktą).

32 Kad taip būtų, Direktyvos 89/104 5 straipsniu prekių ženklo savininkui suteikiamos išimtinės teisės, leidžiančios uždrausti trečiosioms šalims, be kita ko, importuoti jam priklausančiu prekių ženklu pažymėtas prekes, jas siūlyti, išleisti į rinką arba tuo tikslu sandėliuoti be jo sutikimo (Sprendimo *Zino Davidoff ir Levi Strauss*, C-414/99–C-416/99, EU:C:2001:617, 40 punktas; Sprendimo *Van Doren + Q*, C-244/00, EU:C:2003:204, 33 punktas ir Sprendimo *Peak Holding*, C-16/03, EU:C:2004:759, 34 punktas).

33 Šiuo atveju pagrindinėje byloje nagrinėjamos prekės buvo pagamintos trečiojoje šalyje. Jos be prekių ženklo savininko sutikimo buvo įvežtos į Europos Sąjungos muitų teritoriją ir joms buvo pritaikyta sąlyginio neapmokestinimo procedūra. Vėliau jos buvo išleistos į rinką, taip buvo užbaigta minėta muitinės procedūra ir turėjo būti sumokėti muitai, ir visa tai – be minėto savininko sutikimo.

34 Iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą matyti, kad pagrindinėje byloje nagrinėjamoms prekėms nebetaikoma sąlyginio neapmokestinimo procedūra. Todėl teismo praktika, pagal kurią prekių ženklais pažymėtiems produktams pritaikius tokią sąlyginio neapmokestinimo procedūrą, kaip išorinio tranzito procedūra, numatyta Muitinės kodekso 91 ir 92 straipsniuose, arba muitinio sandėliavimo procedūra, įtvirtinta šio kodekso 98 straipsnyje, savaime nebūtų pažeistos išimtinės prekių ženklo savininko teisės (žr., be kita ko, Sprendimo *Philips ir Nokia*, C-446/09 ir C-495/09, EU:C:2011:796, 55 ir 56 punktus ir juose nurodytą teismo praktiką), netaikoma tokioje kaip pagrindinė byloje.

35 Atvirkščiai, kadangi importo muitai buvo sumokėti už pagrindinėje byloje nagrinėjamas prekes ir kadangi jos buvo išleistos į rinką, šios prekės buvo importuotos, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalies c punktą (šiuo klausimu žr. Sprendimo *Class International*, C-405/03, EU:C:2005:616, 43 ir 44 punktus ir Nutarties *Canon*, C-449/09, EU:C:2010:651, 18 punktą).

36 Kadangi pagrindinėje byloje nagrinėjamos prekės priklauso vienai iš Direktyvos 92/12 3 straipsnio 1 dalyje numatytų produktų kategorijų, pagal šios direktyvos 5 straipsnio 1 dalį jos taip pat tapo importuotomis prekėmis, kaip tai suprantama pagal tą pačią direktyvą, tuo metu, kai joms baigta taikyti muitinės procedūra.

37 Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo abejonės dėl klausimo, ar prekių ženklo savininkas gali prieštarauti tam, kad taip be jo sutikimo į rinką išleistoms prekėms būtų pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas, yra susijusios, pirma, su tuo, kad pagal Direktyvoje 92/12 nustatytas taisykles prekes laikant mokestiniame sandėlyje akcizai nemokami ir todėl atitinkamos prekės negali būti pateiktos vartoti.

38 Taigi, kaip nurodė *Bacardi* ir Prancūzijos vyriausybė, iš Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalies teksto, taip pat iš šio sprendimo 32 punkte nurodytos teismo praktikos matyti, kad prekių ženklo savininkas, kad įgyvendintų savo išimtines teises, tikrai nėra įpareigotas laukti, kol jo prekių ženklu pažymėtos prekės bus pateiktos vartoti. Iš tiesų jis gali prieštarauti kai kuriems veiksmams, kurie atlikti be jo sutikimo, ir prieš šį pateikimą vartoti. Šiuos veiksmus sudaro visų pirma atitinkamų prekių importavimas ir jų laikymas siekiant jas pateikti prekybai.

39 Pagal minėto 5 straipsnio 3 dalį ir to paties straipsnio 1 dalį, kurios analizuojamos kartu, konstatuotina, kad ūkio subjekto, kaip antai nagrinėjamu atveju *Van Caem*, veiksmai, kuriais be prekių ženklo savininko sutikimo į Sąjungą importuojami produktai, šioms prekėms pritaikomas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas ir taip jos laikomos mokestiniame sandėlyje laukiant, kol bus sumokėti akcizai ir jos bus pateiktos vartoti, turi būti laikomi „[naudojimu] prekybos veikloje bet kokio žymens, tapataus prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės <...> tapačios toms prekėms <...>, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas“, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalį.

40 Savaime suprantama, kad importuodamas ir pristatydamas į sandėlį prekes, pažymėtas žymeniu, tapačiu prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės, tapačios toms prekėms, kurioms prekių ženklas yra įregistruotas, ūkio subjektas nenaudoja šio žymens sudarydamas sandorius su vartotojais. Tačiau siekiant, kad Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalis neprarastų savo veiksmingumo, žodžiai „naudojimas“ ir „prekybos veikloje“, vartojami to paties straipsnio 1 dalyje, negali būti aiškinami taip, jog jie susiję tik su tiesioginiais prekybininko ir vartotojo santykiais.

41 Viena vertus, dėl „naudojimo“ sąvokos Teisingumo Teismas jau turėjo progą patikslinti, kad žymens, tapataus prekių ženklui, naudojimas, kaip tai suprantama pagal Direktyvos 89/104 5 straipsnį, yra, kai ūkio subjektas naudoja žymenį pateikdamas savo komercinį pranešimą (Sprendimo *Google France ir Google*, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 56 punktas).

42 Taip yra tuo atveju, kai, pavyzdžiui, ūkio subjektas importuoja arba perduoda sandėlininkui prekes, pažymėtas prekių ženklu, kurio savininkas jis nėra, siekdamas išleisti jas į rinką. Jeigu būtų atvirkščiai, importo ir sulaikymo veiksmai siekiant išleisti į rinką, nurodyti Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalyje ir paprastai atliekami be tiesioginio ryšio su galimais vartotojais, negalėtų būti laikomi „naudojimu“, kaip tai suprantama pagal minėtą straipsnį, todėl negalėtų būti uždrausti, nors Sąjungos teisės aktų leidėjas juos aiškiai nurodė kaip galimus uždrausti.

43 Antra vertus, dėl žodžių junginio „prekybos veikloje“ pažymėtina, kad pagal nusistovėjusią teismo praktiką tapatus prekių ženklui žymuo naudojamas prekybos veikloje, kai jis naudojamas komercinėje veikloje siekiant ekonominės naudos, o ne asmeniniais tikslais (Sprendimo *Arsenal Football Club*, C-206/01, EU:C:2002:651, 40 punktas; Sprendimo *Céline*, C-17/06, EU:C:2007:497, 17 punktas ir Sprendimo *Google France ir Google*, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 50 punktas).

44 Akivaizdu, kad taip yra tuo atveju, kai, kaip pagrindinėje byloje, ūkio subjektas, veikiantis prekių ženklais pažymėtų produktų lygiagrečioje prekyboje, importuoja ir sandėliuoja tokius produktus.

45 Tačiau, kalbant apie sandėlininką, kaip antai nagrinėjamu atveju *TOP Logistics*, konstatuotina, kad sandėlio paslaugų kitu prekių ženklu pažymėtoms prekėms teikimas nėra žymens, tapataus prekių ženklui, kuriuo žymimos prekės arba paslaugos, tapačios toms prekėms arba paslaugoms, kurioms minėtas prekių ženklas yra įregistruotas, arba panašios į jas, naudojimas. Tiek, kiek šis teikėjas savo klientui leidžia taip naudoti žymenį, jo vaidmuo nevertinamas pagal Direktyvos 89/104 nuostatas, bet prireikus turi būti analizuojamas remiantis kitomis teisės normomis (pagal analogiją žr. Sprendimo *Frisdranken Industrie Winters*, C-119/10, EU:C:2011:837, 28–35 punktus).

46 Antra, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas teiraujasi dėl pavojaus, kad prekėms, pažymėtoms kitu prekių ženklu, pritaikius laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimą bus pažeistos prekių ženklų funkcijos. Šiomis aplinkybėmis jis nurodo Teisingumo Teismo praktiką, pagal kurią Direktyvos 89/104 5 straipsnio 1 dalies a punkte <...> numatytu atveju naudojimasis iš prekių ženklo kylančia išimtine teise turi būti apribotas tais atvejais, kai trečiojo asmens žymens naudojimu pažeidžiama arba gali būti pažeidžiama viena iš prekių ženklų funkcijų, nesvarbu, ar tai būtų esminė produkto arba paslaugos kilmės nurodymo funkcija, ar kokia kita jo funkcija (Sprendimo *Google France ir Google*, C-236/08–C-238/08, EU:C:2010:159, 79 punktas ir Sprendimo *Interflora ir Interflora British Unit*, C-323/09, EU:C:2011:604, 38 punktas).

47 Šiuo klausimu primintina, kad esminė kilmės nurodymo funkcija leidžia identifikuoti prekę arba paslaugą, kuri pažymėta prekių ženklu, kaip pagamintą konkrečios įmonės, ir tokia įmonė yra ta, kuriai kontroliuojant prekiaujama ta preke ar paslauga (Sprendimo *Backaldrin Österreich The Kornspitz Company*, C-409/12, EU:C:2014:130, 20 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

48 Taigi, kaip nurodė *Bacardi* ir Prancūzijos vyriausybė, bet kokiu trečiojo asmens veiksmu, kuriuo vienoje arba keliose valstybėse narėse įregistruoto prekių ženklo savininkui kliudoma įgyvendinti savo teisę, pripažintą šio sprendimo 32 punkte primintoje teismo praktikoje, kontroliuoti pirmąjį šiuo prekių ženklu pažymėtų prekių išleidimą į EEE rinką, pažeidžiama minėta esminė prekių ženklo funkcija. Importavus produktus be atitinkamo prekių ženklo savininko sutikimo ir juos laikant mokestiniame sandėlyje, kad vėliau jie būtų pateikti vartoti Sąjungoje, ribojama šio prekių ženklo savininko galimybė kontroliuoti pirmo jo prekių ženklu pažymėtų produktų išleidimo į EEE rinką tvarką. Taigi tokiais veiksmais pažeidžiama prekių ženklo funkcija, kuria remiantis galima nustatyti įmonę, kurioje pagaminti produktai ir kuriai kontroliuojant organizuojamas pirmas išleidimas į rinką.

49 Šios analizės negali paneigti tai, kad importuotos prekės, kurioms pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas, vėliau gali būti eksportuotos į trečiąją šalį ir taip niekada nebūti pateiktos vartoti valstybėje narėje. Šiuo klausimu užtenka pažymėti, kad bet kokia prekė, esanti laisvoje rinkoje, gali būti eksportuojama. Ši galimybė negali būti kliūtis į Sąjungą importuotoms prekėms taikyti teisės normas prekių ženklų srityje. Be to, ir pats eksportas yra Direktyvos 89/104 5 straipsnio 3 dalyje nurodytas veiksmas.

50 Atsižvelgiant į visa tai, kas išdėstyta, į pateiktus klausimus reikia atsakyti taip: Direktyvos 89/104 5 straipsnį reikia aiškinti taip, kad vienoje arba keliose valstybėse narėse įregistruoto prekių ženklo savininkas gali prieštarauti, kad trečiojo asmens iniciatyva šiuo ženklu pažymėtoms prekėms, be šio savininko sutikimo įvežtoms į EEE ir išleistoms į rinką, būtų pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

51 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1988 m. gruodžio 21 d. Pirmosios Tarybos direktyvos 89/104/EEB valstybių narių įstatymams, susijusiems su prekių ženklais, suderinti 5 straipsnį reikia aiškinti taip, kad vienoje arba keliose valstybėse narėse įregistruoto prekių ženklo savininkas gali prieštarauti tam, kad trečiojo asmens iniciatyva šiuo ženklu pažymėtoms prekėms, be šio savininko sutikimo įvežtoms Europos ekonominę erdvę ir išleistoms į rinką, būtų pritaikytas laikino akcizų mokėjimo atidėjimo režimas.

Parašai.